

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ *κατά* ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 42150/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

5 Ιουνίου 2008

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Λαμπαδαρίδου κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές*,
και τον Soren Nielsen, *γραμματέα τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 15 Μαΐου 2008,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 42150/06) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο του Κράτους αυτού, την κυρία Αλεξάνδρα-Γιαννούλα Λαμπαδαρίδου («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 11 Οκτωβρίου 2006 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τον κύριο Β. Χειρδάρη, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κυρία Ο. Πατσοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Σ. Αλεξανδρίδου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 19 Ιουνίου 2007, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας και την απουσία προσφυγής ως προς τούτο. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1936 και κατοικεί στην Αθήνα.

5. Από τον Δεκέμβριο του 1955 έως τον Ιούνιο του 1965, η προσφεύγουσα εργαζόταν στον ιδιωτικό τομέα. Για τον λόγο αυτό ήταν ασφαλισμένη στο Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (εφεξής «ΙΚΑ»). Στη συνέχεια, από το 1965 έως το 1995, εργάστηκε διαδοχικά ως δικηγόρος και κατόπιν ως συμβολαιογράφος. Για τον λόγο αυτό ήταν ασφαλισμένη στο Ταμείο Νομικών.

6. Τον Οκτώβριο του 1995, η προσφεύγουσα συνταξιοδοτήθηκε και ζήτησε από το Ταμείο Νομικών να της χορηγηθεί σύνταξη γήρατος. Το εν λόγω ταμείο απευθύνθηκε τότε στο ΙΚΑ ρωτώντας ποιο θα ήταν το ποσοστό συμμετοχής του στη σύνταξη της προσφεύγουσας. Με την απόφαση αριθ. 32994 της 23 Απριλίου 1996, η διευθύντρια του ΙΚΑ όρισε το ποσό αυτό σε 19.891 δραχμές (περίπου 58 ευρώ) ανά μήνα. Η προσφεύγουσα υπέβαλε τότε ένσταση η οποία απορρίφθηκε από την Τοπική Διοικητική Επιτροπή του ΙΚΑ.

7. Στις 4 Απριλίου 1997, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών προσφυγή κατά της απόφασης αριθ. 882/1996.

8. Στις 30 Ιουνίου 1999, το δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή (απόφαση αριθ. 7260/1999).

9. Στις 27 Δεκεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση.

10. Στις 24 Οκτωβρίου 2001, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών έκανε εν μέρει δεκτή την προσφυγή και όρισε το ποσό συμμετοχής του ΙΚΑ σε 56.257 δραχμές (περίπου 165 ευρώ) ανά μήνα (απόφαση αριθ. 4548/2001).

11. Στις 25 Απριλίου 2002, το ΙΚΑ άσκησε αίτηση αναίρεσης υποστηρίζοντας ειδικότερα ότι ούτε η απόφαση αριθ. 32994/1996 της διευθύντριας του ΙΚΑ ούτε η απόφαση αριθ. 882/1996 της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής του ΙΚΑ δεν είχαν εκτελεστό χαρακτήρα. Σύμφωνα με το ΙΚΑ, η προσφεύγουσα έπρεπε να έχει προσβάλει την απόφαση του Ταμείου Νομικών, το οποίο ήταν αρμόδιο για την καταβολή της σύνταξής της. Η προσφεύγουσα αντέκρουσε τις θέσεις αυτές στα συμπληρωματικά υπομνήματά της.

12. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά οριστεί για τις 7 Ιουνίου 2004, έλαβε χώρα μετά από τέσσερις αναβολές, εκ των οποίων η μία κατόπιν αιτήματος της προσφεύγουσας, στις 5 Δεκεμβρίου 2005.

13. Στις 6 Φεβρουαρίου 2006, το Συμβούλιο της Επικρατείας εξαφάνισε την προσβληθείσα απόφαση. Το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ειδικότερα ότι, λαμβάνοντας υπόψη το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, ο υπολογισμός του ποσού που οφείλει ένας οργανισμός ο οποίος απλά συμμετέχει σε μία σύνταξη αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη, χωρίς εκτελεστό χαρακτήρα, και η νομιμότητά της ελέγχεται από τον οργανισμό που καταβάλλει τη σύνταξη (απόφαση αριθ. 384/2006). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 17 Μαΐου 2006.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

14. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

15. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή και υποστηρίζει ότι η επίδικη διαδικασία διεξήχθη εντός των καλύτερων δυνατών προθεσμιών.

16. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 4 Απριλίου 1997, με την κατάθεση της προσφυγής ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε στις 6 Φεβρουαρίου 2006, με την απόφαση αριθ. 384/2006 του Συμβουλίου της Επικρατείας, ήτοι διήρκεσε πάνω από οκτώ έτη και δέκα μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

17. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 6 δεν αποτελεί εν προκειμένω αντικείμενο διαφωνίας μεταξύ των διαδίκων. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επιπλέον ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα

την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

19. Το Δικαστήριο έχει εξετάσει πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Frydlender*).

20. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21. Η προσφεύγουσα παραπονείται ομοίως για το γεγονός ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα δικαστήριο στο οποίο θα μπορούσε να απευθυνθεί κανείς για να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

22. Η Κυβέρνηση, θεωρώντας ότι εν προκειμένω δεν υπήρξε υπέρβαση της λογικής προθεσμίας, αντικρούει τη θέση αυτή.

A. Επί του παραδεκτού

23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει την προσφυγή κατά της παραβίασης της υποχρέωσης, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

25. Επιπλέον, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να προβάλουν τις αιτιάσεις τους κατά της διάρκειας μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, no. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει εν προκειμένω κανένα λόγο για να παρακάμψει την νομολογία αυτή, πολύ περισσότερο αφού η Κυβέρνηση δεν βεβαιώνει ότι η ελληνική έννομη τάξη έχει αποκτήσει εν τω μεταξύ μία τέτοια προσφυγή.

26. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που θα επέτρεπε στην προσφεύγουσα να επιτύχει την κύρωση του δικαιώματός της να δικαστεί η υπόθεσή της μέσα σε λογική προθεσμία, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

27. Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται για το δίκαιο της διαδικασίας. Υποστηρίζει ότι κρίνοντας ότι οι αποφάσεις των οργάνων του ΙΚΑ δεν είχαν εκτελεστό χαρακτήρα, το Συμβούλιο της Επικρατείας επέδειξε υπερβολική τυπολατρία, παραγνωρίζοντας το δικαίωμά του πρόσβασης σε δικαστήριο.

Επί του παραδεκτού

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, έχει ως αποστολή την εξασφάλιση της τήρησης των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Σύμβαση για τα συμβαλλόμενα Κράτη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα στα οποία υποτίθεται ότι περιέπεσε ένα δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να θίξουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (*Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], no. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει το ίδιο τα πραγματικά στοιχεία που οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να λάβει μία απόφαση έναντι κάποιας άλλης. Σε τέτοια περίπτωση, θα αναγορευόταν σε δικαστή τετάρτου βαθμού και θα παραγνώριζε τα όρια της αποστολής του (*Kemmache κατά Γαλλίας* (αριθ.3), απόφαση της 24 Νοεμβρίου 1994, série A no 296-C, σελ.88, § 44). Μοναδική αποστολή του Δικαστηρίου, ως προς το άρθρο 6 της Σύμβασης, είναι να εξετάσει τις προσφυγές που ισχυρίζονται ότι τα εθνικά δικαστήρια παραγνώρισαν τις συγκεκριμένες διαδικαστικές εγγυήσεις που διατυπώνονται στην εν λόγω διάταξη ή ότι η διεξαγωγή της διαδικασίας στο σύνολό της δεν εγγυήθηκε στον προσφεύγοντα μία δίκαιη δίκη (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Donadze κατά Γεωργίας*, αριθ. 74644/01, §§ 30-31, 7 Μαρτίου 2006).

29. Στην προκειμένη υπόθεση, με πρόσχημα την εικαζόμενη παραβίαση του δικαιώματός της πρόσβασης σε δικαστήριο και τον ισχυρισμό της βάσει του οποίου το Συμβούλιο της Επικρατείας επέδειξε υπερβολική τυπολατρία στην εξέταση της υπόθεσής της, η προσφεύγουσα προβάλλει στην πραγματικότητα μία αιτίαση που αποσκοπεί στο να θέσει εν αμφιβόλω τον τρόπο με τον οποίο το ανώτατο δικαστήριο ερμήνευσε και εφάρμοσε το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο. Ωστόσο, τίποτα δεν επιτρέπει στο Δικαστήριο να θεωρήσει ότι η διαδικασία, στη διάρκεια της οποίας η προσφεύγουσα μπόρεσε να προβάλει όλα τα επιχειρήματά της, δεν ήταν δίκαιη. Το Δικαστήριο δε διαπιστώνει εν προκειμένω καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στη διεξαγωγή της δίκης ούτε παραβίαση των διαδικαστικών δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων.

30. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

32. Η προσφεύγουσα αξιώνει 27.993,80 ευρώ για υλική ζημία. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στα ποσά που ζητεί το Ταμείο Νομικών για αχρεωστήτως εισπραχθείσα σύνταξη. Η προσφεύγουσα ζητεί επιπλέον 40.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

33. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα για υλική ζημία και υποστηρίζει επιπλέον ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη. Επικουρικώς, υποστηρίζει ότι το επιδικαστέο ποσό για ηθική βλάβη δεν μπορεί να υπερβεί τα ποσά που το Δικαστήριο συνήθως επιδικάζει σε παρόμοιες υποθέσεις.

34. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης στην οποία κατέληξε απορρέει αποκλειστικά από μία παραγνώριση του δικαιώματος της προσφεύγουσας να δικασθεί η υπόθεσή της εντός «λογικής προθεσμίας» καθώς και από την απουσία πραγματικής προσφυγής ως προς τούτο. Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν διακρίνει την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και οποιασδήποτε υλικής ζημίας μπορεί να υπέστη η προσφεύγουσα. Συντρέχει επομένως λόγος να απορριφθεί αυτή η πλευρά των αξιώσεών της. Απεναντίας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη, η οποία δικαιολογεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 41, της επιδικάζει 4.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

35. Η προσφεύγουσα αξιώνει επίσης, προσκομίζοντας τιμολόγια, 875 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του

Συμβουλίου της Επικρατείας και 1.000 ευρώ για εκείνα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

36. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και των προβαλλόμενων παραβιάσεων της Σύμβασης. Σε ότι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα ποσά που συνήθως επιδικάζει το Δικαστήριο σε παρόμοιες υποθέσεις.

37. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

38. Προκειμένου περί των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως τούτο να ληφθεί υπόψη (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, série A no. 119-A, σελ. 15, § 37). Το Δικαστήριο σημειώνει εν τούτοις ότι τα αιτούμενα εν προκειμένω έξοδα δεν γεννήθηκαν από την διάρκεια της διαδικασίας, αλλά είναι έξοδα στα οποία φυσιολογικά υποβάλλεται κανείς μέσα στα πλαίσια της επίδικης διαδικασίας. Επιπλέον, σε ό,τι αφορά τα έξοδα για τις ανάγκες εκπροσώπησης της προσφεύγουσας ενώπιόν του, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να της επιδικάσει ολόκληρο το αιτούμενο ποσό, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

39. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και την απουσία πραγματικής

προσφυγής ως προς τούτο στο εσωτερικό δίκαιο και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.

4. Αποφαίνεται

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για υλική ζημία και 1.000 (χίλια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 5 Ιουνίου 2008 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος